מוש"ע שם ספי" סג : ה ה מיי' פ"ד מכלי

בר אל היה היה שופסם. "בית יד. קופינם.") חור שבראש המרא שקורין פושוי"ר ועל בשלה היה שופסם. "בית יד. קופינם.") חור שבראש המרא שקורין פושוי"ר ועל בשלה היות בשלה שלה בשלה אורחא דמלמא דאו מותר לבעלה בית היה שובים בשלה שלה בשלה אורחא דמלמא דאו מותר לבעלה שלה בית היה שלה שלה בית היה שלה שלה בית בשלים היה שבין בית בית בשלים היה שלה שלה בית בשלים דהשתא אין לריך ב בית ישרי שם שש"ש של מוש"ש שם מוש"ש מוש

בית דין אי נמי היא גופה אתא בב מיי שם מושים שם בית דין אי נמי היא גופה אתא בנ מיי שם סושים שם לאשמושי דלא אמרינן לנעורה קא פיי שם סושים שם מייטין כדאמרינן בגמרא ולא לומר די מיי שם סוכיב מיישים ביישים בייש דדוקא בכי האי גוונא בטל: וליים כליא מש בשין זכיים כליא מש בשין לא אמרינן ללעורה קא מיכרון . פנ מוש"ע מרים סיי וא"ת בשיטא שהוא בטל היאך ההם פש"י ובצים וש"ב:

היה לט לומר שאיט בטל והוא עומד ולווח וי"ל דהוה אמינא כיון שאיט מביא עדים על כך א"כ אינו רולה לבטלו א"כ הוה חיישיכן להחמיר משום דלמא ללשורה קא מיכוין קמ"ל דלא חיישינן : אידון דלא טרח אדעתא לנעורה . משמע דקידם אלל אשתו לא הוי ממילא אלא בפירחא ותימה דאמאי לא נקט רשמא טפי מדמן אלל אשתו ממילא תו שנוחו דלא אמריכן לנעורה קא מיכוין דמימה הוא לומר שאז אין מועיל ביטול: בוה דמימא איגלאי מילחה למפרע דבטולי בטליה תוספות רי"ד קמ"ל . ורבח דחמר לקמן (דף לד.) השולח גם לאפתי דגלוי דעתה בגיעה מלחה היה היינו או ששלה אחריו שליח שנודע קודם שהגיע גע לידה אבל ואמר לי גם שנתחי לך אם לא נודע אותו גילוי דעתא עד אחר שהגיע לידה לתו כלום הוא ששלה אצלה ושתר את בשל שהנה אלה [שלית] מתר שהנה אלה [שלית] כגון דהוה רהיט בתר שלית לבטוליה ואמר להגם ששלותי לך וסבר שליח דהא דרהיט בתריה דבעי למימר אשור הב לה כדאמר לקמן (שם) וכי מבטל ליה אחר שבא לידה בו דבריו קייפין . פי לפי שסבור שעדיין הוא ביד השליח שמשמע לשונות ולא כא לידה אגלאי מילתא למפרע אינו גם לא אסר כלים דלבטולי הוה רהיט קמ"ל מתני' פי' שטששע שטוציא דלבטוני הוה רהים קמיל משום שליי לעו שהוא גם דלחו כלום הוא וטעמא משום פמא וחרי אנו הואים דבאותה שעה שהוא רן לא נודע דעתו לא לשליח ולא לאשה ולא אמר כלוש אבל אם אמר לב"ד והוו להו דברים שבלב דאינן גם חרי הכי נפי דהיי לב"ד והוו להו דברים שבלב דאינן גם חרי הכי נפי דהיי דברים אע"פ שנאמן לומר כך היה לשון ביפול ודגם בפל : בלבי ואף ע"ג דבעלמא גבי ההוא דובין ארעתא למיסק לארך ישראל (קדושין דף מש:) בדין הוא דלא הוו דברים כיון שלח חשם לפרש רולה הוא שיתקיים הדבר בכל ענין אבל כאן עושה כל מה שיכול לעשות מ"מ עשאום כדברים שבלב ואין להקשות

שופתא בקופינא דמרא רפיא רב יוסף אמר אפילו סיכתא בדפנא רפיא רב אחא בר יעקב אמר אפילו קניא בכופתא רפיא:

פרק

לח *אנם לאשתו והגיע בשליח או ששלח אחריו שליחואמר לו גמ שנתתי לך בשל הוא הרי זה בשל קידם אצל אשתו או ששלח אצלה שליח ואמר לה גם ששלרתי לך במל הוא הרי זה במל אם משהגיע גם לידה שוב אינו יכול לבמלו בראשונה היה עושה ב"ד (י) ממקום אחר ומבמלו יהתקין רבן גמליאל הוקן שלא יהו עושין כן מפני תיקון העולם: גבו הגיעו לא קתני אלא הגיע ואפי ממילא ולא אמרינן לצעורה הוא דקא מיכוין או ששלח אחריו שליח ל"ל מהו דתימא לא אלימא שליחותיה דבתרא משליחותיה דקמא דלבטליה קמ"ל קרם הוא אצל אשתו למה לי מהו דתימא כי לא אמריגן לצעורה קא מיכוין ה"מ לשליח אבל לדידה ודאי לצעורה קא מיכוין קמ"ל או ששלח אצלה שליח למה לי מהו דתימא איהו הוא דלא מרח אדעתא לצעורה אבל שליח דלא איכפת ליה כי מרח ודאי לצעורה קא מיכוין קמ"ל אם משהגיע גם לידה אינו יכול לבטלו פשימא לא צריכא דמהדר עליה מעיקרא לבמולי מהו דתימא איגלאי מלתא למפרע דבמולי במליה קמ"ל: ת"ר במל הוא אי איפשי בו דבריו קיימין פסול הוא אינו גם לא אמר כלום למימרא דבמל לישנא דלבמיל משמע *והאמר רבה בר איבו אמר רב ששת ואמרי לה אמר רבה בר אבוה "מקבל מתנה שאמר לאחר שבאתה מתנה לידו מתנה זו מבוטלת (נ) תיבטל אי איפשי בה 25 אמר כלום במלה היא אינה בטל מעיקרא משמע אמר אביי בטל

דמי איכא מידי דמדאורייתא לא הוי גט ומדרבטן הוה גט דכיון שקלת דומה לדברים שכלב לא חשיבא עקירת דבר מן התורה ועדיפא

השולה . ופנים . והשיג : אינו יכול לבשלו . בגמרא פריך פשיטא : בראשונה . לא היה מבטלו בפני השליח ולא בפני האשה אלא במקום שהיה עומד היה מבטלו קושן ש. בפני שלשה : מפני סיקון הפולם . שהשליח שאיט יודע בדבר מוליכו לה והיא ניסת בו : במ" סגיש . הוי משמע שרדף אחריו והשינו: ואפילו ממילם . שנשתהה שליח בדרך והיה לו לזה דרך לשם וראהו ואפ"ה בטל: ולם אמרינן. אין בדעתו לבטלו אלא ללעורה בעלמא חדש או חדשים שאם היה בדעתו לבטלו היה כודף חחריו לבטולי : שליסוסא דקסא . דאמריכן ליה לא עדיפת מיניה: איכו כוא דלא פרח. כי בטליה הוא בעלמו בסל וליכא למימר ללעורה מיכוין דלא הוה משרח נפשיה משום יבר הד למקים ללערה: אבל שלים. כי שלח שליח בי בי שלח שליח לבסל אמריכן ללעורה מיכוין ומשום טירחא דשליח אחרון לא איכפת ליה : בעל הוא . משמע בעל יהא וכן אי אפשי בו : פסול פום . לא משמע דאיהו מבטל ליה אלא מוליא עליו שם פסול והא ליכא: לא אמר כלום . חכה בה על כרחו ואם ים לו בעל חוב גובה אותה בשבילו לפי שכל הלשוטת הללי לשון עתיד הן והואיל וקבלה איט יכול לחזור בו : בעלה היא . משמע בטלה היתה מקודם שקיבלתי הודאת בעל דין כמחה עדים דמי והרי חומר שלח זכה בה וחוצת לטתן והכי נמי תניא לקמן בפירקין (דף מ:) כתבתי ונתתי בה מנחת מו שדה פנונית נפטף החות בעול בעול בעול כתב ונתן לי הודחת בעול בירה כפינות דין כמחה עדים והחי נמי דחמר בטלה היתה מקודם לכן נאמן : קתי

מתנה דבריו קיימין אלמא

מינה אמרינן בבטול שלא בב"ד בלא ידיעת שליח ואשה דמשמע פשט הלכה דלא. הוי בטול. ול"ע כי שמא בטול שלא בב"ד איט מוטיל להקל אבל יושיל להחמיר ושוד נראה לר"י כי דברים שבלב אינן דברים אפי" היכא דקי"ל שנאנם מלפרשם כמו שרוצה להוכיח בפ"ב דקדושין (דף כ) דדברים שבלב אינן דברים וכופין אותו עד שיאתר רולה אני דגט ודכפרה ולא מהני דברים שבלב להיות דברים אלא היכח שבלח גילוי דעתו יש לטו לדעת דעתו מעלמט : והאכור רבה בר חיבו ח"ר ששת וחמרי לה רבה בר חבוה כו׳ . ול"ג רבה בר אבוה א"ר ששת דרבה בר אבוה היה רבו של רב נחמן ורב נחמן חבירו של רב ששת : מבובות היא תיבעל אי אפשי בה לא אמר כלום . תימה דבפרק בתרא דכריתות (דף כד.) גרסי' איפכא מבועלת היא תיבעל אי אפשי בה דבריו קיימים בעלה היא אינה בי מבי בינ קות בים מתנה לא אמר כלום "ואי אפשר למיגרם התם כדהכא דהתם פריך מינה אדריש לקיש דאמר הנותן מתנה לחברו ואמר הלה אי אפשי בה כל הקודם בה זכה ורב ששת קאמר דאי אפשי בה דבריו קיימים מאי לאו דבריו קיימים והדרה למרה ומיהו לספרים דגרסי התם והכא אי אפשי בה בעלה היא אינה מתנה דבריו קיימים אתי שפיר והא דלא מקשה מאי אפשי בה כמו שמקשה אבעלה משום שפשוע לו דהאי דובריו קיימים באי אפשי בה היינו משום דהוי לשון הפקר כדמתרץ בכריתות לריש לקיש ומיהו גירסא זו אינה ברוב ספרים ור"י אומר שיש ליישב כאן גירסא דכריתות ודייק דבטל משיקרא משמע מדקתני בטלה היא אינה מתנה לא אמר כטס דאי ליבטל משמע להבא א"כ היו דבריו קיימין והוי הפקר וכל המחזיק בה זכה אבל השתא דמעיקרא משמע הרי הוא כאומר על כל מתנות שאדם נותן לחברו וזוכה בהן שאינן מתטת דכאן נמי זוכה בהו ולכך לא אמר כלום והאי דקאמר שתי לשוטת משמע ולישנא דמהני בה קאמר לאו דמהני דבריו במחטים קאמר אלא דמהני הייט לשון הטוב לו דטוב לו שיתבטל הגט וטוב לו שלא יתבטל המחנה והא דמשמע בריש פ' האומנים (ב"מ דף ש:) דחשיב שילוי לבעל מה שממהר הגט לחול דאמרינן בשלמא אי איחמר איפכא המקבל לי גיטי ואשחך אמרה הבא לי גיטי

במל הוא הרי זה במל אם משיניע גם לירה שהוא כשר מ"ה לא